

Kazahsztánból Amszterdamba: Zhanara keresztelője

Zhanara Kazahsztánban született. Élete döntő fordulatot vett, amikor Amszterdamba érkezett egyetemi tanulmányokat folytatni. Itt talált rá a hitre és megkeresztelkedett. Számára a hit nem hobbi, amelyet tetszés szerint fel tudna adni, mondja a következő interjúban.

2008.11.10.

Zhanara, Ön nemrég a híres amszterdami Keizersgrachtnál található Boldogasszony templomban felvette a keresztség szentségét. Hogyan kezdődött mindez?

Gyermekként teljesen átlagos életet éltem Kazahsztánban. Miután Almatiban befejeztem üzleti tanulmányaimat, a szüleim arra biztattak, hogy Európában folytassam tanulmányaimat. Hollandiát választottam, mert sok hasonlóságot találtam az ország és a hazám között. Beiratkoztam a rotterdami egyetem International Business mesterképzésére. A tanulmányaimat időközben sikeresen befejeztem, és most állást keresek.

Mikor döntötte el, hogy katolikus lesz? Mi vonzotta Önt a kereszténység felé?

Gyermekkoromban Kazahsztánban, az egykori Szovjetunióban nagyon korlátozott volt a vallásgyakorlás. Vallás nélkül neveltek fel, de bennem mélyen valahol már csírázott a Krisztusba vetett hit, bár kifelé ennek semmiféle jelét még nem mutattam.

Körülbelül másfél évvel ezelőtt ismerkedtem meg Marcóval, egy olasz fiúval. Jó barátok lettünk. Ő ismertetett meg az olasz kultúrával, amely erős katolikus gyökerekkel rendelkezik.

Egyre inkább felfedeztem, hogy a hívő katolikusok azon gyengeségeik ellenére, amelyek minden emberben megvannak, gondolataikban és cselekedeteikben nagylelkűek abban, ahogy egymásnak segítenek és ahogy természetfeletti bizalommal szállnak szembe az élet kellemetlenségeivel. Természetesen mindnyájunknak megvannak a saját hibái. De a keresztények hisznek..., nem, most

már mondhatom így: mi keresztények hiszünk abban, hogy Isten minden eszközt megad, hogy boldogok legyünk.

Arra a végkövetkeztetésre jutottam, hogy el kell mélyítenem ismereteimet a keresztény hitről. A Krisztusba vetett hitem egyre erősödött és eldöntöttem, hogy kérni fogom a felvételemet Katolikus Egyházba, és a szentség útját fogom követni.

Hogyan készült fel a keresztelőre, az elsőáldozásra és a bér málkozásra?

2006 szeptemberében az interneten találtam információt az amszterdami Boldogasszony templomról. Így kerültem kapcsolatba van der Ploeg atyával, a templomigazgatóval. Tanácsokat adott, sokféleképpen támogatott az utamon, és azt tanácsolta, hogy vegyek részt az

Amszterdam szívében lévő Aenstal Kollégium keresztény hittanóráin.

Részt vettem a hitbeli témákról szóló elmélkedéseken is, amelyeket van der Ploeg atya tartott Aenstalban. Ott találkoztam más nőkkel is, és megértettem, hogy mit jelent a gyakorlatban katolikusnak lenni. Mély benyomást tett rám az, ahogy segítettek nekem megtalálni a hithez vezető utat és fejleszteni az Isten iránti szeretetemet. Ezekből a heti elmélkedésekből egyre több ösztönzést kaptam.

A barátom, Marco is támogatott az utamon tovább. Mindig készen állt rá, hogy a hit különböző vonatkozásait elmagyarázza. A felkészülésem másik mérföldköve volt a Sonnenwende lelkigyakorlatos házában tartott lelkigyakorlat, ahol négy napon keresztül azon fáradoztam, hogy elmélyítsem hitemet és Isten iránti szeretetemet.

Mi változott meg az Ön életében azután, hogy keresztény lett?

Egy biztos, senki nem válik egyik napról a másikra katolikussá. Ez csodálatos, gazdagító és érzelmekben gazdag folyamat, amelybe az embernek bele kell vetnie magát, félelem nélkül kitérve szívét és értelmét.

Ezt az előkészületi időt mind lelkileg, mind szellemileg nagyon élveztem. Egyre jobban megerősítette bennem a katolikussá válás iránti vágyat. Ma már a katolikusok családjához tartozom, és számomra világos, hogy ezzel egy életfeladatot választottam, nem pedig egy időtöltést, amelyet tetszés szerint feladhatok.

És a mindennapi életben?

Megtanultam az életemet és a munkámat isteni mércével mérni. Megpróbálok mindent az Úr szemszögéből nézni. Azért harcolok,

hogy minél nagyvonalúbb és minél kevésbé önző legyek. Megpróbálok több időt szentelni Istennek, úgy az imádságaimban, mint mások tudatos és baráti támogatásán keresztül.

Tudom, hogy Isten mindig közel van, ezért mindenkor kérhetem a segítségét, különösen ha zavarodottnak vagy bizonytalannak érzem magam. Ha vidám vagyok és boldognak érzem magam, hálát adok Istennek, mert mindent, amim van, Neki köszönhetek és azt is megköszönöm Istennek, amit a jövőben adni akar nekem.

Mindegy, hogy mivel találkozom az életemben, tudom, hogy soha nem leszek egyedül, mert Isten velem van. Most hívő keresztény életem kezdetén állok, és abban bízom, hogy mindig lesz erőm az Igazságnak megfelelően élni, az isteni kinyilatkoztatás szerint. Nagy kihívás

ez a számomra, de olyan, amelyet érdemes elfogadni, magamévá tenni.

Hogy érzi magát keresztényként a szülőhazájával kapcsolatban?

A hívő ember élete – függetlenül vallási hovatartozásától - új jelenség Kazahsztánban. Az ottani emberek kíváncsisággal szemlélik, de olykor félelemmel is. Bár az orosz ortodox egyháznak sok híve van hazámban, a kazahok nagy többsége muzulmán vallású. Ez a magyarázat arra, hogy miért van ilyen kevés katolikus, bár számuk egyre nő. Csak pár évvel ezelőtt szentelték fel az első katolikus templomot Almatiban, és ma már Opus Dei központok is vannak a városban.

Meggyőződésem, hogy a kereszténységnek jó kilátásai vannak Kazahsztánban, még akkor is, ha ez az út hosszú és kihívásokkal teli. Bízunk benne, hogy sok ember fog követni minket. Ha a keresztény

hitünket jól éljük meg, ez vonzó
példa lehet számukra is.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/kazahsztanbol-
amszterdamba-zhanara-kereszteloje/](https://opusdei.org/hu-hu/article/kazahsztanbol-amszterdamba-zhanara-kereszteloje/)
(2026.02.22.)